

[Arne Melchior]

redegørelse tilbagevist, at det skulle forholde sig sådan, og det er altså, som jeg her har forsøgt at fremstille, helt naturligt, at det ikke bare er sådan, at de misbruger og snyder, men at det samlede resultat må give en kreditside, må give en plusside, til det danske samfund.

Disse betragtninger må ligge til grund for vor holdning, vor attitude, til disse mennesker, der er søgt hertil af den ene eller af den anden grund. Men vi er selvfølgelig ikke bedre, end at vi er bange for de fremmede; det vil sige, når de er turister, er vi mægtig glade for dem, for dels lægger de noget udenlandsk valuta her, dels ved vi, at de rejser igen inden længe, så der altså ikke er frygt for konkurrence. Men vi frygter tilvandrere af to årsager: for det første fordi vi frygter, at de skal byde os konkurrence, når det drejer sig om beholdningerne af det ene og det andet, de ressourcer, stillinger, positioner og andet, som er til rådighed; dem vil vi ligesom sætte et hegn omkring og være for os selv, at ingen andre skal komme og forgrube sig på dem. For det andet er vi bange, fordi vi ikke rigtig forstår dem, og dem, man ikke forstår, dem er man bange for. Der findes et ordsprog, der hedder: den, der hviker, lyver. Det er et af de mange ordsprog, som ikke kan bruges til ret meget. Det er ikke nogen sublim sandhed, og det er ikke noget godt argument i særlig mange situationer, for selvfølgelig kan man tale vældig højt, endda foran mikrofoner og endda i Fælledparken eller på slotspladsen, og lyve, og man kan på den anden side tale stilfærdigt og sagte og tale sublimt og sandt.

Men det, der ligger i ordsproget, er netop, at man er bange for, at når nogle, der taler sammen, uden at man kan høre, hvad de siger – og det gælder altså, enten de hviker, eller de taler på et sprog, som man ikke forstår – så lægger de måske råd op imod én, og så kommer man i forsvarsposition, og så bliver man altså aggressiv, fordi man er bange. Det er jo ikke tilfældigt, at »Den grimme Ælling« er skrevet af en Andersen, at det altså er skrevet på dansk og omhandler Danmark, vor lidenhed, som jeg i min aftenbøn takker for at have andel i – det passer mig glimrende at høre til et lille folk og en lille nation; man er så herligt fri for herrefolksmentalitetstendenser i denne situation – men den har selvfølgelig også sin bag-

side, og til denne bagside hører en frygt for og en mistro over for de anderledesværende: han er stor og aparte, og derfor skal han karøfles, sagde anden, som bed.

Jeg tror imidlertid, at vi har bedret os i forhold til de begivenheder, der skete i 1930'erne, og den modtagelse, vi dengang gav de flygtninge, der kom hertil, ja, selv i forhold til 1956, hvor der efter Ungarnsopstanden kom ca. 800 ungarere hertil, som med familiesammenlægninger blev til i alt 1.500–1.600. Jeg tror, at vi i dag har været mere rimelige – langtfra rimelige nok, men mere rimelige – over for de flygtninge, vi har modtaget i 1970'erne. Jeg må her understrege, at når det drejer sig om flygtninge, har samfundet og den enkelte borger en ganske særlig forpligtelse til at vise åbenhed og hjælpsomhed. Danmark har undertegnet FN's flygtningekonvention, og i denne er det netop påpeget, at flygtninge skal behandles bedre end landets egne borgere. Det har stødt mange mennesker, og det kan ophidse nogle mennesker: jeg har stået i boligkø eller ventet på stilling så og så længe, men han dér kom for tre måneder siden, han har allerede fået. Ja, det er rimeligt; baggrunden for denne bestemmelse er, at flygtingen er revet ud af sin sammenhæng, har måttet oplante sig, savner sin familie, savner sin kulturelle baggrund og er stillet i en abnorm, en dårlig, situation og skal derfor vises ekstraordinære hensyn i forhold til den, der dog har sin naturlige baggrund og går med sikrere skridt på jorden.

Lad mig til slut sige noget om integration. Hr. Brixtofte, hvis indlæg jeg ellers i mange henseender kan tilslutte mig, gik meget stærkt ind for integration. Jeg er bange for, at man skal gå for vidt med integration, og lad mig gøre opmærksom på, at integrationen i hvert fald ikke skal gå ud over integriteten hos de nyankomne. Det er dejligt, når folk kan tilpasse sig, men det bør ikke gå ud over særpræget, for i det øjeblik særpræget forsvinder, forsvinder vedkommende persons eller families naturlige balance og derfor mulighed for livslykke, men den plusydelse til samfundet, som jeg i indledningen talte om, forsvinder også. Der er intet formål for et frit samfund i, at alle mennesker spiser de samme retter til samme tid og synger de samme sange på samme måde, men der er fordel ved i den åndelige udvikling såvel som i den